

Tempora Nostra

Twintigste jaargang, nummer 3. December 2008

Voorwoord	pagina	2
Afscheid van Yvonne Lommen.....	pagina	3
Voor je profielwerkstuk naar Amerika.....	pagina	6
Een kerstverhaal?	pagina	8
Beekvliet bij de tijd.....	pagina	10
Vandaag in dit theater: Jaap Adema (1)	pagina	11
Oud-Beekvlieters in het nieuws.....	pagina	18
O Tempora O Flores (2)	pagina	21
Leven na Beekvliet.....	pagina	25
Reünie van Cours '68.....	pagina	29
Personalìa.....	pagina	31
Colofon.....	pagina	35

Website Beekvliet: www.gymnasiumbeekvliet.nl

e-mail: beekvliet@gymnasiumbeekvliet.nl

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie, zoals dat vermeld staat in het colofon. Bij de aanmelding graag naam en adres vermelden.

Voorwoord

Geachte leden van Nunc Meminisse Iuvat en lezers van Tempora Nostra,

Laat ik beginnen met een dankwoord. Het is gericht aan Max van der Put die enkele jaren redactielid was, maar ons gezelschap wegens drukke werkzaamheden heeft moeten verlaten. We hebben zijn bijdragen - over memorabele Beekvlietvoorwerpen - zeer gewaardeerd. U begrijpt dat wij door dit gevoelige vertrek naarstig op zoek zijn naar versterking, het liefst uit de examenjaren '70 en '90.

Temidden van wereldwijde kredietcrises, plaatselijke rookverbodboycots en vreemde Vogelaardebatten blijft Beekvliet bij de tijd, maar niet in de buurt. Dat blijkt uit het feit, dat Beekvlieters al vóór hun eindexamen overzeese reizen maken.

Jeroen Claassens en Frederik Pluut hebben voor hun profielwerkstuk in Ohio ter plaatse de presidentsverkiezingen gespot en doen daarvan verslag. Een geheel ander vergezicht op Beekvliet biedt Thomas van den Akker, als arts vanuit Malawi.

We blijven in de sfeer van het jaargetijde, want uit het (oude) Kariljon klinken de klanken van een kerstvertelling. Een vrolijke toon is verder hoorbaar in het komische, quasi-wetenschappelijke onderzoek "Mijn neus", via het Kariljon ontsproten uit het brein van A. Verdonk en weergegeven door Mirjan Boot.

De mannen van Cours '68 (examenjaar Beekvliet '62) waren in reünie bijeen en Jan van Zoest geeft daarvan zijn impressies. De volgende bijeenkomst voor over vijf jaar is al weer gepland.

Uitvoerig en beeldend beschrijft Gerard Staals de jeugdige levensloop van Jaap Adema. Er is zoveel over hem te verhalen dat hij nog een tweede deel voor u in petto houdt. Uit eigen ervaring weet ik dat brugklasleiders op een middelbare school een boegbeeldpositie innemen. Dat gold in vele opzichten en sterke mate voor Yvonne Lommen. Zij wordt - nu als Master in Management of Education - vanwege een benoeming elders door twee collega's "dankbaar maar bedroefd" uitgeluid. Datzelfde ambivalente gevoel bij haar vertrek vertolkt ook haar rector, Nico van Rhijn.

Het begin van een wellicht nieuwe serie wordt gemaakt met "Beekvlieters in de pers". Om deze rubriek te kunnen vervolgen houdt de redactie zich aanbevolen voor tips van u als dag- en weekbladlezers in den lande! Natuurlijk putten we ook nu weer uit de aloude mosboekjes, die ons een kijkje geven in het dagelijkse schoolleven van destijds. En zo is deze winteruitgave van Tempora Nostra weer een rijk "*florarium temporum*" geworden.

*Peter van Overbruggen (1967),
redactievoorzitter*

Peter van Overbruggen

Afscheid van Yvonne Lommen

Docente Frans Yvonne Lommen heeft afscheid genomen van gymnasium Beekvliet. In twee artikelen kijken respectievelijk de rector en twee collega's terug op haar werk op Beekvliet.

Dierbare herinneringen

Op 1 oktober is onze Yvonne Lommen gestart als sectordirecteur op het Gertrudiscollege in Roosendaal. Een stap die goed past in haar wens meer verantwoordelijkheid te kunnen nemen en die aansluit op haar studie MME (master in management of education), die zij met vlag en wimpel heeft afgerond. Yvonne zal daar de directie voeren over de onderbouw havo/vwo. Zij heeft zich 14 jaar voor Beekvliet ingezet en haar vertrek, hoe zeer ook gegund, laat een leegte achter.

“Ik wil niet achteruit kijken, maar vooruit,” waren de woorden die Yvonne gebruikte in verband met haar nieuwe baan. Achteruitkijken levert veel dierbare herinneringen op, mooie momenten, collega's waar ze om geeft en die om haar geven. Ze waren aanwezig op haar afscheid, collega's van nu en van vroeger. Ze waren er voor Yvonne en ze waren er met Yvonne.

Yvonne was als docent, coördinator en afdelingsleider iemand die open en hartelijk was, waar je alles mee kon bespreken en die oprecht belangstelling voor je had. Naast intelligentie had Yvonne de eigenschap makkelijk en goed te kunnen communiceren

Yvonne Lommen in actie voor leerlingen van Beekvliet.

met de collega's. Dat was een groot voordeel in haar werk als afdelingsleider. Mensen vertrouwden haar en konden bij haar terecht. Haar oprechte belangstelling voor collega's, ouders en leerlingen maakte haar tot een zeer gewaardeerde collega. Als je richting personeelskamer ging wist je vrijwel meteen of ze er was. Je hoefde maar even te luisteren of je haar lach hoorde: altijd net iets duidelijker en met een veel grotere frequentie dan die van anderen. Het was een aanstekelijke lach, die veroorzaakt werd doordat ze zelf leuk vertelde maar ook omdat ze om collega's gaf die zelf leuke verhalen vertelden. Met haar lach die je uit duizenden herkende, wist ze het hart van mensen te raken, drong ze door tot wat mensen beweegt en ik weet zeker dat veel collega's juist Yvonne zo waardeerden omdat ze oprecht in mensen geïnteresseerd was. Een authentieke schoolleider.

Als afdelingsleider eerste klassen was Yvonne een anker voor de basisscholen en onze PR naar buiten toe. Ze vertegenwoordigde de school in allerlei samenwerkingsverbanden, bij de gemeente, bij instanties die de rugzakleerlingen begeleidden. Dat deed ze met hetzelfde enthousiasme, met dezelfde openheid en met hetzelfde gemak. Yvonne stond daarmee voor onze school: het leverde de veelgehoorde uitspraak op: "Dat is die mevrouw van Beekvliet."

Dat Yvonne op onze school vertrokken is, is vervelend voor ons. Voor de leerlingen was ze een baken, voor de collega's steun en toeverlaat, voor de schoolleiding degene die kritisch en betrokken meedacht en meewerkte met de nodige relativering en humor. Sollicitatiegesprekken in verband met de opvolging van Yvonne zouden het karakter kunnen hebben van het zoeken naar de ideale kopie van Yvonne: maar tegelijk weten we hoe onbegonnen dat werk is. Je kunt op school wel een functie vervullen en we spreken straks het volste vertrouwen uit in haar opvolger, maar degene die we niet kunnen en misschien ook wel niet willen vervangen is Yvonne zelf. Die koesteren we in ons hart.

We namen van Yvonne afscheid met een lach van haar en een traan van ons. Wetend dat huilen en lachen enorm dicht bij elkaar liggen. Dat leefde zij ons voor!

Wij wensen Yvonne een mooie toekomst op het Gertrudiscollege en danken haar nogmaals voor haar inzet, werklust en aandacht voor collega's, leerlingen en staf.

Beekvliet is trots op Yvonne.

Nico van Rhijn, rector

Uit de notulen van het GGVC

Het zal niet meevallen, het afscheid van Yvonne. Haar 14 jaren Beekvliet waren voor ons jaren van intensieve samenwerking: als brugklamentoren eerst, daarna als coördinatoren en laatst als afdelingsleiders. Maar nu gaat Yvonne weg en dat betreuren we. Yvonne was een van ons, een van de drie die de “kleine staf” van Beekvliet vormden, drie mensen die elkaar zonder woorden begrepen, eensgezind optrokken, drie afdelingsleiders die de laatste jaren in de wisselende directie van Beekvliet (drie rectoren, twee conrectoren) continuïteit mede vorm gaven.

Yvonne geloofde in haar zaak; “de leerling centraal” waren voor haar geen loze woorden. Alles deed zij om haar brugklassers zich snel en blijvend thuis te laten voelen op onze school. Eindeloos bleef zij dubben over de meest ideale klassenindeling.

Leerlingen en ouders moesten vanaf het begin tevreden zijn. En als dat niet altijd lukte, zat ze ermee. Vol begrip en medeleven zorgde ze voor een warme introductie in het middelbare schoolleven voor alle brugwuppen. Met veel humor en gevoel voor relativeren begeleidde ze hen door de eerste moeilijke maanden.

Bij het begin van het schooljaar kende Yvonne een kwart van de brugjes, na het brugklaskamp kende ze hen allemaal en na een maand kende ze ook alle gebruiksaanwijzingen. Ze was voor ons, verantwoordelijk voor de jaren na de brugklas, een onmisbare vraagbaak.

Binnen de staf was Yvonne innovatief en positief, heel wat zaken waar Beekvliet dagelijks van profiteert zijn mede door haar bedacht en opgezet. Ook coördineerde zij de zorg voor alle zorgleerlingen van onze school en ook die leerlingen waren bij haar in goede handen. Zij werkte kundig en adequaat bij het opstellen van lange onderwijskundige rapporten, het aanvragen van “rugzakjes” en het leiden van het zorgteam. Yvonne, toen je kwam betekende dat een echte verjonging van het Beekvlietteam. Je was een fijne collega voor velen; voor leerlingen en ouders bijzonder laagdrempelig. Het was gezellig om je erbij te hebben op de MUN, op de Romereis, in de commissie didactiek, bij sportwedstrijden, in de docentenkamer, op ouderbezoeken, in de schoolleiding. En we hebben heel wat afgelachen, vaak tot in de kleine uurtjes. Niets was voor jou te gek en je enthousiasme kende geen grenzen. Toen je afstudeerde als Master in Management of Education wisten we dat er een einde zou komen aan onze samenwerking en we begrijpen het ook, het is een logische stap. Je wordt conrector op het St.-Gertrudiscollege in Roosendaal en wij wensen je daar een heel gelukkige tijd toe. Yvonne, Beekvliet heeft heel veel aan je te danken ... en het Gertrudis heeft mazzell!

Marc Huijbregts

Henny Jansen

Voor je profielwerkstuk naar Amerika

Twee leerlingen van Gymnasium Beekvliet waren voor hun profielwerkstuk getuige van de presidentsverkiezingen in de Verenigde Staten. Zij doen voor Tempora Nostra verslag.

Het komt niet vaak voor dat twee 17-jarige leerlingen van Gymnasium Beekvliet voor hun profielwerkstuk naar het buitenland gaan, laat staan naar Amerika. Voor ons kwam het idee om naar Amerika te gaan dan ook niet van onszelf. Onze begeleider, de geschiedenisdocent Peter Burgers, had ons vorig jaar voorgesteld om als onderwerp de Amerikaanse verkiezingen van 2008 te kiezen. Het onderwerp sprak ons aan omdat het heel actueel is en een grote impact heeft op de wereld. We waren erg enthousiast, maar toen wisten we nog geneens dat we daadwerkelijk naar Amerika zouden gaan. Begin dit jaar kwam meneer Burgers met het idee om de verkiezingen eens van dichtbij te bekijken, namelijk in Amerika. Dit leek ons een verschrikkelijke mooie ervaring en zo kwam het dat wij op reis gingen naar Ohio.

Voordat we vertrokken, waren we, onder leiding van meneer Burgers, in contact gekomen met het Brabants Dagblad. Zij vonden het ook interessant dat we voor ons profielwerkstuk naar Amerika gingen en ze besloten om ons op hun site een blog bij te laten houden. Dit was natuurlijk een mooie manier om onze ervaringen met het thuisfront te delen.

*Beekvliet in de VS.
In het midden Jeroen
Claassens en rechts
Frederik Pluut.*

Maar waarom de staat Ohio? Volgens de polls was Ohio in de weken voor 4 november nog altijd verre van beslist. Er werd door de democraten en republikeinen dus nog altijd volop campagne gevoerd en daarom besloten we om deze staat uit te kiezen. Na onze vlucht en ons Motel te hebben geboekt waren we klaar om te vertrekken.

Op vrijdag 31 oktober kwamen we na een vlucht van 10 uur aan op onze bestemming: Columbus, de hoofdstad van Ohio. Doodmoe van onze reis, gingen we meteen slapen. Op zaterdag gingen we uitgebreid de stad bekijken. Het is voor Amerikaanse begrippen niet een grote stad, maar we genoten van de hoge gebouwen. Op deze zaterdag hoorden we dat Obama op zondag in Columbus een toespraak kwam houden. Wat een schitterende bijkomstigheid! Dit mochten we natuurlijk niet missen. Helaas was een van ons, Jeroen, niet in staat om aanwezig zijn op de campagnerally van Obama omdat hij ziek was geworden van de hamburgers daar. Gelukkig kon de ander wel gewoon gaan en heeft hij daar mooie opnames kunnen maken. Het was schitterend om mee te maken. Op maandag zijn we naar een Amerikaanse Highschool gegaan. Het was heel leuk om met de leerlingen en leraren over de verkiezingen te praten. Ook de school was heel erg bezig met de verkiezingen. Hier hebben we uitwisselingsstudenten ontmoet waar we de rest van de week mee hebben opgetrokken. Dit contact heeft onze reis compleet gemaakt. Deze mensen hebben ons heel erg vriendelijk geholpen en ons naar plekken gebracht waar we anders nooit waren gekomen. Op de verkiezingsdag, dinsdag 4 november, hebben zij ons 's avonds naar de democratische election night party (waar volop gefeest werd) en de republikeinse election night party (waar er wat minder gefeest werd) gebracht. Dit was een hele mooie ervaring. Overdag zijn we naar een stembureau geweest om te zien hoe dit nou precies in zijn werk ging. Daarnaast zijn we naar verschillende gebouwen geweest waar de democraten en republikeinen gezeteld waren. We hebben hier mooi materiaal verzameld voor ons profielwerkstuk. 's Avonds bekeken we bij de mensen thuis de verkiezingsresultaten en zagen we dat Obama had gewonnen. Wat een schitterende dag.

Op onze laatste dag kwam Steve, een leuke man die we ook ontmoet hadden, ons ophalen om ons een uitgebreide tour in Columbus te geven. Zo zagen we de grote verschillen tussen welvaart en armoede in zo'n stad. Die avond zijn we met een groepje van 5 man naar een ijshockeywedstrijd gegaan. Het was een gepaste manier om deze schitterende reis af te sluiten. Wij hebben veel geleerd over de Amerikaanse cultuur en de verkiezingen.

De vriendelijke mensen hebben ons herinneringen gegeven die we niet snel zullen vergeten en we hopen dat we nog een keer terug zullen keren naar deze warme stad.

Jeroen Claassens en Frederik Pluut
(leerlingen klas 6 van Beekvliet)

Een kerstverhaal?

In een oude decembereditie van het schoolblad “Kariljon” uit 1962, toen nog “Carillon” geheten, kwam ik al bladerend een eenzaam verhaal tegen van ene Willem-Jan Raymakers (1964).

Een verhaal dat je, met alle huidige materiële recessieperikelen op de achtergrond, weer even doet beseffen waar het werkelijk om gaat in het leven. Een verhaal met kracht. Een alledaags en eenvoudig verhaal, maar aangrijpend en boeiend geschreven. Een verhaal dat in deze tijd van het jaar een overweging meegeeft.Een kerstverhaal?

Alleen

Door Willem-Jan Raymakers (1964)

Avond.... stilte. De rossige gloed van het haardvuur maakt spelende lichtvlekjes op de vloer. Een zacht ruisen van de wind in de schoorsteen. Verder niets. Stilte – stilte – altijd stilte vooraan. Nooit meer het ritselende kraken van zijn pijp, nooit meer het doffe dreunen van zijn zware schoenen op de planken; nooit meer het warme geluid van zijn diepe stem... nooit meer. De mijn.... Na twee dagen was er zekerheid. Geen hoop meer tegen beter weten in.... stilte, altijd stilte.

Geen enkele beweging is er in haar lichaam. Is ze dood? Versteend als Niobe? Integendeel, ze brandt. Van buiten is ze koud, van binnen laait haar hart. Ze ziet hem nog: “Vanavond half zeven ben ik terug.” Even nog was hij zoals altijd, naar boven gelopen om de kleine in zijn grove arken te nemen. Een paar uur later was het bericht gekomen: schacht ingestort, zestien man beneden, hij ook. Ze had half gelachen, toen ze het hoorde, één seconde lang. Toen voelde ze paniek, ineens; toen weer rust. Het kon niet – hij ging nooit dood.... Waarom hij? – waarom hij niet? Daarna kwam die angst, die hoop. Er was nog niets zeker! Wat had hij voor een kans, honderden meters onder de grond?

Ze had haar kind genomen en was gaan lopen, niet de kortste weg, nee in godsnaam niet; ze moest denken; ze was bang, dat haar hoop, dat het allemaal verzonnen zou zijn, vernietigd zou worden! Toch was ze er gekomen. De hoofdingang was gesloten, tientallen mensen verdrongen zich achter de hekken. Het was dus waar. Nee, daar niet naar toe. Opzij. Ook daar was controle. Haar man stond op een lijst. Iemand liep naast haar naar het rampterrein. Hij zweeg, zij zweeg. Ze kwamen er; de kleine hilde. Iemand anders vertelde haar, wat er gebeurd was. De toestand leek beslist niet hope-

loos daar er door reddingsploegen klopsignalen gehoord waren. Het werk ging door. Ze wachtte uren lang. Men vertelde berichten, sprak ze weer tegen. Na een paar uur kwam de boodschap: mensen gevonden.

Een uur later kwamen de eerste mensen, zes in getal, waaronder twee dood. Telkens als er een kwam, priemde er een vlam door haar hart. Telkens was hij 't niet. Dus nog geen zekerheid. Nog later vond men een groep van drie, ook hier een dode. Hij was er niet bij.

Twee dagen later was de laatste hoop opgegeven. Het reddingswerk werd gestaakt. Een van de overlevenden had verklaard, dat de rest een eind verder als hij in dezelfde gang had gewerkt. Dat gaf zekerheid: bedolven of gestikt. Onwillekeurig had ze gekozen voor het eerste.

Zwijgend loopt ze nu de trap op. Ze neemt de kleine in haar armen, zoals hij deed. Die weet nog niet van liefde, van geluk, van smart. Zij lacht en slaat haar dikke knuis-tjes tegen haar borst. Er komt een pruillipje als ze terug moet in haar bedje. Ze echter draait zich om. Twee tranen vullen haar ogen, tranen van verdriet, tranen van dankbaarheid om het kostbaarste bewijs, dat hij nu heeft nagelaten van zijn leven. "God, wat ben ik U dankbaar om haar".

Mirjan Boot – de Werd (1988)

Beekvliet bij de tijd

Tempora Nostra houdt de lezers op de hoogte van het dagelijkse reilen en zeilen op het Beekvliet van nu.

Het nieuwe schooljaar startte op 25 augustus met de komst van vijf nieuwe docenten: Paul van Asseldonk, l.o.; Jessie Mensink, klassieke talen, Daniëlle Schuijffel, biologie; Chantal Strik, nederlands; Martine Wehrens, scheikunde.

Beekvliet neemt voor het tweede jaar deel aan het Edukans-project. Dit project wil bewustwording over ontwikkelingszaken stimuleren en bijdragen aan het verbeteren van de onderwijssituatie in ontwikkelingslanden. Vorig jaar is Jaynee Vugs als verslaggever naar Uganda geweest. Voor dit jaar wordt een project in Malawi opgezet. De sollicitatieprocedure voor uitzending is nog in volle gang.

Op 1 oktober vertrok Wim Haeck (natuurkunde) na twee jaar Beekvliet naar de Fontys lerarenopleiding in Tilburg. Yvonne Lommen start na 14 jaar Beekvliet als lerares frans en brugklasleidster als conrector op het Gertrudis Lyceum in Roosendaal.

Twee derde klassen begonnen eind oktober met een project van aardrijkskunde, geschiedenis en wiskunde over de Bronnen van de Nijl. Er kwam een echte negentiende-eeuwse landmeter zijn kennis en instrumentarium op Beekvliet demonstreren.

Jeroen Claassens en Frederik Pluut (klas 6) zijn in de eerste week van november naar Columbus, Ohio in de VS geweest. Zij gaan in het kader van hun profielwerkstuk over het verkiezingssysteem in de VS materiaal uit de eerste hand verzamelen. Inclusief een verkiezingsbijeenkomst van Obama.

Tristan Tulen (klas 6) nam in de eerste week van november deel aan het EK schermen voor junioren in Amsterdam.

Kees Quinten (1967)

Vandaag in dit theater: Jaap Adema, deel 1

Het zijn al bijna de nadagen van het Rijke Roomse Leven. Maar in Zuid Oost Brabant is daar vooralsnog weinig of niets van te merken. We schrijven augustus 1959. Sinds een paar dagen ben ik seminarist. Twee jaar daarvoor heeft Jaap Adema daar namens mijn familie al kwartier gemaakt. Als derde van de nieuwe (naoorlogse) generatie. Drie seminaristen binnen één familie. Daar moet Gods zegen wel op rusten.

Jaap werd in 1944 geboren in Zeeuwse Biggekerke. Na afloop van de Tweede Wereldoorlog verhuisden zijn ouders echter naar Brabant, Vught. Zijn moeder kwam oorspronkelijk uit Zuid-Oost Brabant. Voor haar was deze verhuizing dus min of meer een terugkeer naar de roots.

Wim Hofman, de oudste van de klerikale neven, nestelde zich eveneens in het katholieke zuidoosten. Zijn ouders bleven weliswaar in Vlissingen wonen, maar in Sterksel werd hij klaargestoomd voor het missiewerk van de Witte Paters. Uiteindelijk zou hij als missionaris in Afrika terecht komen. Maar al na een paar jaar keerde hij terug. Ervaringen rijker. Hing de witte pij aan de Zeeuwse knotwilgen. En ontwikkelde hij zich onder andere tot een van de betere Nederlandse schrijvers van kinderboeken.

Hoewel er in die tijd hevig aan mij werd getrokken door de Paters Salvatorianen uit Hamont vlak over de Belgische grens, deden de stoere verhalen van Jaap Adema die inmiddels al twee jaar op Beekvliet zat, me besluiten me te aan melden op het kleinseminarie van Sint Michielsgestel. Het was nog handig ook, want op die manier kon ik mijn vuile was, samen met die van Jaap, meegeven aan zijn moeder, die zich wekelijks vanuit Vught aan de poort meldde om thuis de spullen in de wastobbe te kieperen. Niet dat ik hem op het seminarie dagelijks tegen het lijf liep, want hij zat al in de derde klas, de grammatica. De hiërarchie was nog strikt in die tijd. En de Kleine Figuur, ach, dat was eigenlijk nog maar het wormvormig aanhangsel van Beekvliet.

Jaap Adema, dus. Hij deed Beekvliet zoals het hoort. Maakte de opleiding af. En behaalde zijn gymnasium- diploma in juni 1963. De eerste horde naar het priesterschap was genomen. Weliswaar met een jaar doubleren op de Grote Figuur, maar daar

Jaap Adema anno 2008

heeft - jaren later - niemand het meer over. De twee schooljaren daarna vervolgde hij zijn studie aan het groot-seminarie, het filosoficum, in Haaren. Maar de jaren '60 kregen ook Jaap ongemerkt in zijn greep. *The times, they're changin'*. De tijd veranderde, schoksgewijs. Ook voor Jaap.

In 2008 tref ik hem, twee dagen na Allerzielen, in Uden. Buiten is het mistig. Zo erg zelfs dat het vliegverkeer bij vliegveld Eindhoven voor een groot gedeelte van de dag volledig is lamgelegd. Een rustige nieuwbouwwijk aan de rand van Uden, de natuur binnen handbereik. Binnen is het warm, in alle opzichten.

Van Vught naar Uden, het lijkt een kleine reis. Maar dat is niet het hele verhaal. Want de wereld blijft een theater. Waarin Jaap zich niet hield aan de klassieke theaterwetten. Die van tijd, plaats en handeling. Wie is beter in staat dan daarover te vertellen dan hijzelf.

“Inderdaad, aan die theaterwetten heb ik me niet echt gehouden. Maar om terug te gaan naar het moment dat ik Haaren verliet: dat was natuurlijk toch nog wel lastig kiezen. Bijna tien jaar had ik me immers geconcentreerd op het priesterschap.

Jaap Adema als Abby Brewster (links) en Gerard Avontuur als Marhta Brewster in het spel 'Arsenicum en oude kant'.

Uiteindelijk, toen de knoop was doorgehakt, studeerde ik verder aan de Sociale Academie in Eindhoven. Maakte die ook af, en volgde daarna nog een aantal hogere Management Opleidingen. De basis was goed, en waarom me niet verder ontwikkelen?

Direct nadat ik in 1969 afstudeerde aan de Sociale Academie kon ik een baan krijgen bij de Reclassering in Middelburg. Zeeland. En, zeker niet onbelangrijk: familie – in Vlissingen – in de buurt. In de Zeeuwse hoofdstad heb ik vervolgens twee jaar met veel plezier gewerkt. Het was tevens de opstap naar een betrekking bij de sociale dienst van diezelfde gemeente. Daar kwam ik terecht in de eerstelijns gezondheidszorg. Werkte met drugsverslaafden. Ook toen al een probleem. Zelfs in Zeeland, dus. Dat werk heb ik vier jaar gedaan.

Daarna ben ik bijna tien jaar adjunct-directeur geweest van de Stichting Gezinsverzorging in Vlissingen, van 1975 tot 1986. Daarna ben ik vertrokken uit Zeeland, want ik werd benoemd als directeur Maatschappelijke Dienstverlening van Oldenzaal en Omstreken. Ik heb er tot 1991 gewerkt. Om de cyclus rond te maken ben ik toch weer teruggekeerd naar Brabant. Blijkbaar kruipt het bloed waar het niet gaan kan. Na Oldenzaal ben ik bestuursvoorzitter geworden van de Thuiszorg Organisatie voor Noord-Oost Brabant. Ik ben in 1991 verhuisd naar Uden.

De jaren op Beekvliet, daar denk ik nog steeds met plezier aan terug. Natuurlijk moest er gestudeerd worden. Stevig zelfs. Maar daarnaast was er alle tijd voor andere zaken. Je kon toch niet van het terrein af, want dat werd stevig bewaakt. Natuurlijk was het geen Goelag Archipel, maar de inwonende priesterdocenten hadden goed in de gaten wat er speelde. Ze verloren je niet uit het oog. In de refter, op de slaapzaal, op het sportveld, in de studiezaal: altijd was er wel het wakende oog van de toen nog gewijde, en in zwarte toog gestoken medebewoners. Docenten. En andere functionarissen. De directeur heette toen nog regent. Eerst was dat Bannenberg, daarna Van Laarhoven. Een gemeenschap, dat was het zeker. Een hechte. Daarnaast waren er ook leken op het seminarie, zoals de conciërge en de tuinlieden. En nonnen in de keuken, natuurlijk. Maar dat waren mensen die zich niet rechtstreeks met je geestelijk welzijn bemoeiden.”

A la recherche du temps perdu. Geen betere ingang om je oude gebouw binnen te dringen dan via de bijnamen van je leraren van destijds. Jaap blijkt meer namen onthouden te hebben dan ik. De Dweil, een illustere surveillant op de Kleine Figuur. De Jeep, de econoom die zich allen met de centen bezig hield, en dus geen les gaf. De Buik, de rondborstige Jan van Miert, wiskundeleraar. Het zijn allemaal *madeleines* die op deze mistige dinsdagmiddag in november in de lindebloesemthee van het verleden gedoopt worden.

“Omdat er tijd genoeg overbleef werd er veel aan sport gedaan. Jarenlang – tijdens mijn jaren op de poësis en in de retorica – ben ik keeper, en soms reservekeeper, geweest van het eerste voetbalelftal van Beekvliet. Wanneer je aan toernooien meedeed kon je een geautoriseerde excursie maken naar buiten. Voetballen tegen andere colleges. En, voor zover ik het kan beoordelen: we deden het als elftal niet slecht als het erop aan kwam. Sterker nog: we werden altijd kampioen. Tenminste zo herinner ik het mij. De finale op 27 mei 1962 tegen Uden staat in mijn geheugen gegrift als een heroïsch moment. We wonnen met 4-2.”

Om het een en ander te illustreren wordt een wat vergeeld schrift uit de boekenkast opgediept. Jaap blijkt de zaken goed gedocumenteerd te hebben. De namen van alle spelers van een van die elftallen waarin hij zijn snoekduiken en onnavolgbare reddingen heeft verricht, zijn door hem in fraai jongenshandschrift bijgeschreven. Wie wat bewaart, heeft wat.

“Daarnaast zong ik graag. Sowieso werd er op Beekvliet natuurlijk veel gezongen. Tijdens missen en andere diensten. Gregoriaans, maar ook heel andere gezangen. Ik herinner mij in ieder geval nog mijn carrière als invaller bij de *cantores*, zeg maar: een koortje bestaande uit de betere stemmen van Beekvliet. Of het kamerkoortje ‘Heer Halewijn’ waar ik met Gerard Avontuur, Tom Meulemans, Wout van Helmond, Henk de Croon en nog een aantal anderen deel van uitmaakte. Kortom, sport en cultuur, dat nam naast de studie een belangrijk deel van je leven in beslag.

Meer dan aan het voetbal en de zang denk ik nog terug aan mijn carrière als acteur op Beekvliet. Regelmatig werden er toneeluitvoeringen gegeven in de grote aula. Een hapening steeds. Iets waar je als seminarist al lang van tevoren naar uit zag. Op andere momenten werden er, soms behoorlijk onverwachts, films vertoond. Zoals *The cruel seas*. Spannende films van Hitchcock. *Grazige Weiden*. Ja zelfs liefdesfilms. Zeker nadat Bekkers tot bisschop was gewijd werd ook het regiem op het seminarie wat opener, toleranter, normaler. Door die films werden de lange, donkere winteravonden – vooral in het weekend – een stuk aangenamer.

De leukste herinneringen bewaar ik aan *Potasch en Perlemoer*, omdat ik daar een aantal rauwe eieren moest stuk knijpen. Hilariteit, natuurlijk. En een hoop gele smurrie op de vloer van het toneel. De volle zaal heeft toen minstens vijf minuten krom gelegen van het lachen. Ja, ik hou wel van een beetje schmieren. En daarvoor kreeg ik in *Potasch en Perlemoer* alle kansen. Joods volkstoneel was het, al van ver voor de Tweede Wereldoorlog. Als bijzonderheid van dit stuk weet ik ook nog dat de meubels die erin gebruikt werden, afkomstig waren van de kamer van Jan Bluijssen, die niet veel later tot bisschop van Den Bosch gewijd zou worden. Na afloop van het stuk heeft hij me verteld dat hij de hele avond met het zweet in de handen had zitten kijken naar datge-

Het voetbalelftal van Beekvliet in 1961-1962:

*staand vlnr: Henk v.d. Velden, Jan Bukkems, Jan Hurkmans, Jaap Adema, Jan Pasmans, Jan van Gemert, Walter Meijs, trainer Kokx, coach Rijken, pr., Jos Reuser, Harrie Kemps
zittend, vlnr: Jan van Zoest, Jan Valks, Jo v.d. Sande, Sibert Holla, Antoon v.d. Burgt*

ne wat zich daar op de bühne afspeelde. Hij had er zelfs niet om kunnen lachen. Bang als hij was, dat zijn meubilair ernstige schade op zou lopen. Hij had de meubels pas nieuw gekocht, vertelde hij me nog.

Maar de beste herinneringen bewaar ik toch aan *Arsenicum en oude kant*. Een komische thriller. Deze toneelklassieker van Joseph Kesselring, die in de Tweede Wereldoorlog veel succes had in Amerika en Engeland, vertelt het knotsgekke verhaal van twee oude dametjes die eenzame heren vergiftigen met hun vlierbessenwijn. Het aardige van de dametjes is dat ze dit als een volstrekt normale hobby beschouwen (“Er ligt hier een lijk in de vensterbank! Ja, dat weten we!”). We voerden het voor de eerste keer uit rond Vastenavond 1962. Van carnaval was op Beekvliet natuurlijk geen sprake, ook al heerste er toen al een wat liberaler beleid. Ik speelde de rol van tante Abby Brewster. Gerard Avontuur speelde de andere hoofdrol, die van Martha Brewster. Gerard had overigens ook nog een groot aandeel in het ontwerpen van het decor. We hebben het stuk meer dan één keer gespeeld. In ieder geval, dat herinner ik me

nog heel goed, op 21 juli 1962. Tijdens de jaarlijkse prijsuitreiking door bisschop Bekkers. Leerlingen kregen toen, per klas, prijzen voor studieresultaten, en voor *vlijt en gedrag*.

Daarvoor, in december 1961, vlak voor de kerstvakantie, hebben we met een hele ploeg *De school der dapperen* gespeeld. Een heel sterk stuk, waarvoor de regisseur Sjef van Opstal zelfs het regieboek van de legendarische Albert van Dalsum mocht gebruiken. Al zeg ik het zelf, het spel dat we daar lieten zien was van heel behoorlijk niveau.

Jaren later – ik zat toen al op de Duitse Bouw – heb ik ook nog meegespeeld in *Mönch und Räuber* van Heinrich Böll. Het stuk was door Böll in 1953 oorspronkelijk geschreven als hoorspel. En zo speelden we het eigenlijk ook. We speelden het ook nog eens in het Duits. Ik vertolkte de rol van Eugen, de verteller. Iemand die het verhaal aan elkaar moest praten. De Duitse schrijver werd in die tijd veel gelezen, niet alleen door seminaristen. Bovendien hield hij zich in het dagelijks leven, maar ook in zijn teksten, vaak bezig met geloofskwesties.

Maar we speelden ook stukken van eigen brouwsel. Door medeleerlingen geschreven toneelstukken. Ik herinner me in ieder geval nog heel goed een zelfgemaakt stuk van Henk Smeets, waarin ik zowel de sheriff speelde en de ruwe man. Een uur lang heerlijke onzin.”

Opnieuw wordt het vergeelde schrift boven tafel gehaald. Van veel toneelstukken heeft Jaap foto's bewaard. Keurig ingeplakt. Sterker nog: ook stencils (kennen we die nog?) met de complete rolverdelingen heeft hij bewaard. Van *Mönch und Räuber* heeft hij zelfs nog de volledige tekst in zijn bezit. Die moet zorgvuldig worden aangepakt, want het papier is wat korrelig geworden en vervilt. Het 'programmaboekje' van *Arsenicum en oude kant* wordt aangeprezen met: *Voelt u zich oud en eenzaam? Zoekt u een gezellig(er) home? Praat eens met de tantes Abby en Martha Brewster!* Oud waren de seminaristen destijds niet, eenzaam misschien wel zo nu en dan. Na zo'n avond hilarisch toneel was dat gevoel voorlopig weer weggevaagd.

“De meeste rollen heb ik gespeeld onder regie van Sjef van Opstal, ik noemde hem al. Hij gaf onder andere Latijn, geloof ik. Maar hij was in meerdere opzichten erg actief. Hij wist door zijn enthousiasme de hele crew van spelers, technische mensen en andere medewerkers achter de schermen tot een hecht team te smeden. Dat is een verdiende. Bovendien, en dat noemde ik ook al even, had hij contacten met de toneelwereld buiten Beekvliet. Zoals Albert van Dalsum, een van de grote toneelspelers in die tijd. Voor Sjef van Opstal werkten we ons het schompes op het toneel. Het vereiste ongehoofveel veel voorbereiding. Maar het gaf minstens zoveel voldoening. Wat Sjef van Opstal betreft, die is – toen ik op de poësis zat – vertrokken, omdat hij een vriendin

zou hebben. In die tijd veroorzaakte dat nogal wat ophef, natuurlijk. Wij, als spelers, vonden het onzin dat hij weg moest. Wie na hem regisseerde weet ik eigenlijk niet meer. Ik geloof dat het Harrie Kapteijns was. Maar we deden het ook zelf. Want daar waren we, vooral vanwege de ‘lessen’ van Sjef van Opstal zeker in staat.”

De klok neigt naar vijf uur. Buiten trekt de binnensluipende duisternis de gordijnen van het theater van de dag dicht. Voor Jaap het signaal een glas wijn in te schenken. Zijn vrouw voert het kaasplateau aan. Frankrijk blijkt een van zijn favoriete vakantie-landen. Ook op dat gebied lopen onze interesses parallel. Voorlopig ben ik hier nog niet weg. Het lijkt me het juiste moment om even te pauzeren, voordat hij zijn verhaal af kan maken. De voorstelling wordt geprolongerd in de volgende Tempora Nostra.

Gerard Staals

Oud-Beekvlieters in het nieuws

Regelmatig komen we oud-Beekvlieters tegen in de pers. Op basis daarvan zouden we zelfs een mooie rubriek kunnen starten voor Tempora Nostra. In elk geval zullen we er in voorkomende gevallen aandacht aan besteden. Het voert overigens te ver om uit de diverse interviews - hoe interessant ook - nog meer passages te citeren dan de onderstaande.

“Toen zei Bluijssen dat Rome het celibaat niet wenste af te schaffen”

Dit citaat komt uit een interview dat op 30 mei 2008 in het Brabants Dagblad stond. Aan het woord was Peter Schepers, Beekvlietleerling in de jaren '60, en tegenwoordig orthopedagoog en systeemtherapeut. Hij is in die hoedanigheid werkzaam in de polikliniek van Kairos (onderdeel Pompestichting), een centrum voor de behandeling van mensen die door hun psychiatrische stoornis in aanraking (dreigen te) komen met justitie.

Het interview bevat, behalve interessante, filosofisch getinte opmerkingen over de behandeling van psychiatrische patiënten, ook een klein stukje uit zijn middelbare-schoolperiode:

De jonge Schepers leek het pad van de Heer te gaan volgen. “Ik heb op het seminarie in Sint-Michielsgestel gezeten, tot bisschop Bluijssen kwam vertellen dat Rome het celibaat niet wenste af te schaffen. Toen heb ik besloten af te zien van verdere pogingen het priesterschap te verwerven en ben ik orthopedagogiek gaan studeren.” (...)

Bron: Brabants Dagblad, vrijdag 30 mei 2008 / interviewer Henri van der Steen

“Zo ben je getrouwd met je leraar, zo ben je getrouwd met je leerling.”

Op vrijdag 18 april 2008 was in het Brabants Dagblad een interview te lezen met Janine van de Kamp, (onder meer) voormalig docent maatschappijleer aan het gymnasium Beekvliet. Zestien jaar was zij getrouwd geweest met een oud-student van Beekvliet, Cornelis (Kees) Verhoeven. Over hem hebben wij in Tempora Nostra eerder gepubliceerd. Haar tweede man, is bezig met de ordening en de overdracht aan het Letterkundig Museum van de literaire nalatenschap van C. Verhoeven.

Enkele (langere) citaten uit het kranteninterview:

Ze was zeventien, klaar met het gymnasium en werd geacht medicijnen te gaan studeren, de wens van haar vader (...). De nog niet eens volwassen Janine had andere plannen. “Ik ga trouwen.” En wel met haar achttien jaar oudere leraar klassieke talen, die ze intussen, tijdens de bijles, op magistrale wijze had verleid. Die leraar heette Kees (“Cornelis”) Verhoeven, de grote Bossche denker die later de P.C.Hooftprijs zou krijgen. (...)

“Ik zat op het Marialyceum in Den Bosch waar Kees les gaf. Ik adoreerde hem, zoals zo veel meisjes op school trouwens. Kees was feitelijk “*nicht zu haben*”: heel intelligent, heel verlegen, dus voor veel vrouwen extra interessant. Bij mij thuis droegen ze hem later ook op handen. Hij schreef in die tijd in het Bisdomblad, recalcitrante stukjes die ze bij ons thuis prachtig vonden.”

Cornelis Verhoeven schreef niet alleen vileine stukjes in het Bisdomblad, bij zijn overlijden in 2001 liet hij een ongekend literair legaat na: tachtig (!) boeken, duizenden artikelen. (...)

“In de emancipatiegolf van de jaren zeventig is ons huwelijk gestrand. Kees moest niets hebben van gedeelde, huiselijke verantwoordelijkheid, hij kon heel cynisch doen over emancipatie en feminisme. Kees wist enorm veel, maar in de dagelijkse praktijk van het huishouden kukelde hij, voor mij, van zijn voetstuk af. Ik moet wel zeggen dat ik een salonfeministe was; ik werkte part-time als docent maatschappijleer, ik had een man met een inkomen en ik had niet de ambitie minister-president te worden. “ De filosoof-essayist en Janine waren 16 jaar getrouwd. Janine vond snel een nieuwe liefde, 32 jonger dan Cornelis...

“Ik gaf les op gymnasium Beekvliet in Sint-Michielsgestel, waar mijn huidige man een van mijn leerlingen was. Na het eindexamen schreef hij me een brief die ik niet begreep, dus nodigde ik hem bij mij thuis uit om erover te praten. Hij is nooit meer weggegaan.”

Hij was 19, Janine 33. Zo ben je getrouwd met je leraar, zo ben je getrouwd met je leerling.

Bron: Brabants Dagblad, vrijdag 18 april 2008 / interviewer Henri van der Steen

“Pubergedrag is van alle tijden.”

Op donderdag 30 oktober, een dag voor zijn afscheid van het Augustinianum, werd Peter van Overbruggen, redactievoorzitter van Tempora Nostra geïnterviewd voor het Eindhovens Dagblad door Patrick Wiericx.

“Jongeren zijn helemaal niet zoveel anders dan vroeger,” vindt conrector Peter van Overbruggen van het Augustinianum in Eindhoven. “Ik ga niet mee in de klaagzang. Wat veranderd is, is de omgeving, niet de jeugd.”

Van Overbruggen, 35 jaar verbonden aan de school in Eindhoven, neemt morgen afscheid. De dag erna wordt hij 61 jaar. “Je zou het de eerste dag van een nieuwe tijd kunnen noemen”, glimlacht hij.

De geboren en getogen Nuenenaar studeerde Nederlands in Nijmegen. In 1973 zocht hij een baan in de regio. Hij had vier sollicitaties lopen. Bij het Van der Puttlyceum in Eindhoven werd hij ontvangen door een commissie van acht man. Hij werd aan een

kruisverhoor onderworpen. Bij het Augustinianum wachtte de rector, pater Camps, hem op. “Ik kreeg een sigaar en we hebben over van alles zitten keuvelen.” De nieuwe docent voelde zich er meteen thuis. “De sfeer was er net als op Beekvliet in Sint-Michielsgestel, waar ik op school ben geweest. Het was een internaat en het Augustinianum is dat ook lang geweest.”

Van Overbruggen maakte op zijn school vijf rectoren mee; bij vier van hen zat hij in het management. Hij was tevens plaatsvervangend rector. In de hoogtijdagen van het Augustinianum telde de school 1300 leerlingen, tegenwoordig zijn er dat nog 900. “Nagenoeg alle scholen in Eindhoven zijn in populatie achteruit gegaan. De gezinnen zijn tegenwoordig kleiner.” (...)

Bron: Eindhovens Dagblad, donderdag 30 oktober 2008 / interviewer Patrick Wiercx

O Tempora O Flores (2)

De redactie beschikt sinds jaren over een verzameling zogeheten mosboekjes (in bruikleen). Onlangs is daar via Gerard Avontuur het mosboekje van "Flora" (de tuinclub van Beekvliet) bijgekomen uit de jaren 1954-1959 en het 16e mosboekje 1961-1962, uit het bezit van Cor Mennen. We vervolgen hier eerst de bloemlezing uit het flora-mosboekje, waarmee we in de vorige uitgave begonnen zijn.

Mosboek van "Flora" december 1954 - december 1955

5 dec

"Wie klopt daar aan de deur?" De zwarte Pieten moesten de stoelen toch maar voortaan op hun plaats laten en de zuster moet de deugd van geduld betrachten. Het was ook zo ingewikkeld!

21 dec

Dorus, de man van de daad bij Flora, luidt het feest van zijn 50^e verjaardag, die op 22 dec valt, bij Flora in en wordt door de leden gehuldigd, niet zonder succes.

23 dec

Alle leden van Flora worden in kaarsjes gestoken, of liever: de kaarsjes in de zakken om thuis dienst te doen bij het kerstfeest.

25 dec

Aan alle leden een zalig kerstfeest en op 1 jan 1955 een zalig nieuwjaar, voorspoed bij bemesting, etc.

25 jan

De eerste wandeling wordt weer in dienst van Flora besteed aan het snoeien, de H. Polycarpus tot patroon uitverkozen. Hij zorgde ervoor dat sommigen niet uitgesloten worden van 'n heerlijke sigaret. Moge onder zijn hoede "de Flora bloeien" en duizendvoudige vrucht voortbrengen.

Op zijn koperen priesterfeest mocht mijnheer Schouten van de Flora een bloemenmand ontvangen. Eigen kweek!

Februari

Mijnheer Geboers stimuleert de ijver van Flora door het geven van enkele werktuigen, die - willen we hopen - hun dienst zullen doen.

Maart

Van de econoom werd de toezegging van een kruiwagen verkregen. We namen afscheid van de oude, die naar betere oorden ging. Hij werd namelijk in dienst genomen als “varkensvoedervervoer-kruiwagen”.

April

Op dinsdag in de tweede week na Pasen werd er een reünie van Floraleden gehouden. Slechts 5 leden waren aanwezig, alsmede een lid-in-de-maak, nl. Toelen. Laten we hopen dat de opkomst in augustus groter zal zijn. Op 26 april deed het seminarie zijn deuren weer open en op 28 april zag men de Flora reeds in de tuinen aan het werk. Om zijn zware zorgen te verlichten riep Mhr. Witlox op 19 mei de Flos ter vergadering op zijn kamer bijeen. Twee voorstellen kwamen ter tafel. Het eerste behelsde het opnemen van 9 nieuwe leden. Na enig heen en weer gepraat werd beslist, dat de Flora zich in een tuinclub en een buitenclub zou splitsen om aldus zoveel mogelijk liefhebbers in haar gelederen op te kunnen nemen. Met algemene stemmen werden toen de negen gegadigden tot Flora-leden benoemd. Om voor de nakomelingen in het Flos en Floraschap de namen van de huidige leden niet in vergetelheid te doen geraken, zal ik hen hier even vermelden. Lid van Flos zijn nu: Wim Donders, J. van Noorwegen, W. van Dijk, J. Biemans, H. de Groof, J. Nollen, W. v. Dijck, T. Thiels. Lid van Flora zijn benevens de voornoemden: P. v. Meijl, K. Muskens, H. Zandbergen, J. Smits, P. Heesakkers, Donkers, v. Bragt, v. Dal, v. Asten, Siemons, Boekholt, v. Krey, v. 't Hooft, Donders en Sonnemans.

Het tweede voorstel behelsde het bezoeken van de Keukenhof in het volgende jaar. Nadere plannen werden nog niet bekend.

15 juni

De geboortedag van Flora, nl. Sacramentsdag, wilde men niet zonder luister voorbij laten gaan. Daartoe werd door de heer Witlox met behulp van de kosteres deze avond georganiseerd. Voor hun moeite onze welgemeende dank. En ik hoop dat plezier de hoofdschotel zal vormen van onze disch, en dat het zowel voor de scheidende als de blijvende leden een heuglijke dag zal blijven.

25 juni

Dat Flora zich niet alleen bij tuinaangelegenheden weet te weren, bleek tijdens het Pinkstertournooi, toen de Flora van de Syntaxis roemrijk won van de rest van de Syntaxis. Aangezien er voor het aanbieden der bloemen geen schoonheidskoningin aanwezig was, nam Mhr. Witlox haar plaats in: overigens op zeer correcte wijze! Onder het motto “oefening staalt de spieren” namen ook enkele Floraleden deel aan het touwtrekken. Sommigen werden te licht bevonden.

Zomervergadering 26 juni 1955

Het verslag van deze vergadering kan uiteraard slechts kort zijn. Want iets, dat ons ter harte gaat - en is dat niet het geval met een afscheid? - moet steeds iets "hartigs" zijn. Iets hartigs nu is steeds kort en krachtig. Of het krachtig is moeten de toehoorders maar uitmaken.

Na het lof kwamen de leden van de kosterij, van Flos en Flora achter het heiligdom bijeen om de zgn. eetavond in te zetten. We bleven nog even in de buitenlucht staan om de stemming en de eetlust er in te brengen, met veel succes overigens, zoals later op de avond bleek.

Even was er nog een vinnig dispuut over de vraag, welke der onderscheiden groepen nu wel de voornaamste was. De kosters wonnen! Ik mag hen wel aansporen dit steeds te blijven gedenken. Betoont u steeds: "Met Zessen Klaar! "

Na dit mondgevecht begaven we ons aan tafel om tot een ander mondgevecht over te gaan. Door de uitstekende zorg der zusters onder leiding van de kosteres waren de tafels van alles en nog wat voorzien. Eerst kwam de koude schotel. Die ging er vlot in en door...! Toen de voorraad uitgeput was, kwamen de zusters aandragen met gedeemde broden. Nadat ieder hier naar genoeg van genomen had (...) kwamen de zusters met twee enorme taarten aandragen, zodat ieders mond en oog zich opende en zich bij deze aankomst ten zeerste verheugde. De leider gaf ook hierbij het voorbeeld. Het was een lust voor het oog en het werd in de loop van de avond een ware lust voor de tanden. Ieder nam een fatsoenlijk stuk, sommigen waren zelfs zo vermetel om zich een tweede stuk aan te meten, met alle gevolgen vandien.

Ongeregeldheden kwamen er overigens niet voor. De maag van Piet Heesakkers was - in tegenstelling tot de vorige keer - goed op dreef, zodat hij (zij) alle gangen goed bij kon houden. Dit tot onze grote geruststelling.

Onder al deze bedrijvigheid door werden de notulen van de vorige vergadering voorgelezen (...) Ter herinnering aan het afgelopen werkjaar werd er nog een goed gelukte foto gemaakt. Moge dit gebruik in ere worden gehouden. Namens alle - zo wreed afgerukte - Floraleden, dank ik Mijnheer Witlox en alle andere medewerkers of toezienende voogden voor de prettige jaren van samenwerking en vreugdevolle arbeid in aardbeien en bessen, die wij in uw aanwezigheid mochten doorbrengen.

Moge het u ook in het komende jaar goed gaan. (...)

Tot weerziens in Haaren.

Johan Biemans, gegeven te Maarheeze, 3 aug 1955

4 december 1955

O, kom toch eens kijken, wat ik in die kamer vindt. Dit zou de uitroep kunnen zijn van de St. Nicolaasviering van Flos, Flora en Kosterij op 4 dec 1955.

Om precies kwart over vijf op die bewuste zondagmiddag stonden de schare tuinders en kosteren op de o zo bekende plek bij de sacristie. We drentelden wat op en neer, totdat onze geestelijke adviseur zei: Kom jongens, we gaan naar binnen en de daad bij het woord voegend, stapte hij de feestrefter binnen. Allen vonden er een plaatsje en na het bidden hoorde men niets anders dan het getik der messen en vorken en het neergelijken der koffie door de kelen. Het gevecht met de worstebroodjes had een tamelijk vlot verloop omdat men streed met de aloude leuze: divide et impera. Na de worstebroodjes werd er door J. v. 't Hooft en ondergetekende 'n paar liedjes ten beste gegeven en vertelde Peter Vogels een mop. Hierna volgde het stemmen van Voorzitter en Secretaris. Voorzitter werd ons aller vriend Adriaan van Asten en tot secretaris werd gekozen Piet van Bragt. Zo ging de dictatuur van Mhr. Witlox, die zich ruim drie maanden wist te handhaven, over in een oligarchie. Daarna begon men aan de beschuiten met kaas. Toen werd het verslag van de vorige vergadering voorgelezen, waarna men alles wat eetbaar was in builen stopte en mee naar de studiezaal sleepte met alle gevolgen vandien, zoals Jan van Schaijk ons wel nader zou kunnen uitleggen. (De preek van dhr. Witlox van die morgen demonstreerde dat op sublieme wijze, inhoudende: het leven is een zig-zag-lijn).

Op verzoek van Mhr. Witlox gingen de voorzitter ad interim en secretaris met hem mee naar de nieuwe voorzitter, die op die dag juist 4 weken te bed lag, om hem te feliciteren met zijn keuze. Het inwendige van onze zieke werd niet vergeten, daar had Mhr. Witlox wel voor gezorgd. Na dit korte bezoek trokken we naar de studiezaal op en verdiepten we ons in de gedachten, wat de dag daarna met zich mee zou brengen. Dit is het einde van de gebeurtenissen van de uitermate geslaagde Sint-Nicolaas-avond bij Flos en Flora en kosterij. Moge dit alles bijdragen om als leden van Flos en Flora steeds uw best te doen en om met nog meer enthousiasme te arbeiden aan onze bloemen en bloemenkwekerij.

Dat alles moge groeien en bloeien en honderdvoudige vrucht voortbrengen.

P. v. Bragt, Beekvliet, 4/12/55

Peter van Overbruggen (1967)

Leven na Beekvliet

Thomas van den Akker werkt als arts in Malawi. Hij zat van 1991 tot 1997 op Beekvliet.

Ver van Gestel

Zeventien jaar geleden nam ik afscheid van mijn basisschool. De leraar van groep 8 – een bijzondere man, helaas te vroeg overleden - had een afscheidsavond voor ouders en leerlingen georganiseerd. Iedere leerling presenteerde zich bij die gelegenheid als beoefenaar van het door hem of haar geambieerde beroep. Ik meen dat ik als architect kwam opdraven, met een grote maaddriehoek onder de arm en een potlood achter het oor. Mijn vriend Koen van Oijen, met wie ik weldra naar het verre Beekvliet zou vertrekken, stal de show als “dokter in verre landen”.

Wellicht dat die verkleedpartij een bron van inspiratie geweest is. De wegen van de eigen kindergeest zijn soms ondoorgrondelijk, maar het lijkt erop dat Koens idee in mij gegroeid is. Inmiddels bevind ik me als tropenarts in Malawi, een land dat vanuit de Brabantse polder gezien -zelfs in de moderne global village- toch op zijn minst als “ver” te beschouwen is.

“Ver” is hier niet enkel in de letterlijke betekenis bedoeld, hoewel het land -gelegen in zuidelijk Afrika- weliswaar niet aan gener zijde des Dommels ligt. Nee, met “ver” bedoel ik hier vooral figuurlijk “ver”: qua cultuur en qua bruto-nationaal-produkt-per-hoofd zijn er niet veel landen op de wereld te vinden die zich op grotere afstand van Nederland bevinden dan Malawi. Hoe deze afstand beeldend in woorden uit te drukken? Laat ik een poging wagen.

Thomas van den Akker aan het werk in de zaal.

Arbeid en armoede

Zoekend naar zinnen, zittend aan de werktafel op de veranda van ons huis, kijk ik uit over groene theevelden. In Thyolo, het district waar ik samen met mijn partner – ook zij is tropenarts - woon en werk, wordt het grootste deel van het grondoppervlak in beslag genomen door enorme theeplantages, overblijfselen uit het koloniale tijdperk. Er blijft weinig grond over voor mensen om hun gewassen op te verbouwen. Door de ongekeerde bevolkingsgroei van de afgelopen decennia, die ondanks de AIDS-pandemie nog steeds aanhoudt, moeten de schaarse inkomsten van land en arbeid over velen worden verdeeld.

Diepe armoede is het gevolg. En die armoede is een belangrijke determinant voor het ontstaan van ziekte. Infectieziekten als AIDS, tuberculose, malaria en bilharzia komen dan ook veel voor, evenals complicaties van bevallingen, een gevolg van het hoge aantal zwangerschappen in een gebied met zeer beperkte verloskundige zorg.

Zie daar – cru gesteld - de ingrediënten voor een interessant artsenbestaan. Geen dag is saai, er is altijd werk.

De werkdruk wordt nog verhoogd door een ongekend tekort aan artsen. Wij zijn twee van de vijf klinisch werkzame medici in een gebied van 600.000 mensen. Het overgrote deel van het werk dat in Nederland uitgevoerd zou worden door dokters wordt hier daarom verricht door verpleegkundigen en “clinical officers”, een kader van praktische gezondheidswerkers met een vierjarige opleiding.

In deze situatie werkt iedereen boven zijn macht. Ik dus ook. De omstandigheden dwingen me ertoe operaties te verrichten die in Europa alleen door specialisten gedaan

De operatiekamer.

zouden worden. Ik behandel patiënten met aandoeningen die ik in Nederland nooit gezien had. Omdat de beperkte therapeutische en financiële middelen ons soms dwingen tot inventieve oplossingen, leren we iedere dag bij. Met veel vallen. En dan trachten om weer op te staan.

Terwijl ik dit schrijf, bekruipt me een naar gevoel. Het beschrijven van je ervaringen als dokter in Afrika wordt al gauw een verhaal van goedkope en gelogen heroïek. Ik ben geen held. Een buitenlandse hulpverlener, in welke brandhaard hij ook werkt, heeft een veel grotere kans om zijn eigen missie te overleven dan de baby wiens geboorte hij begeleidt de kans heeft om zijn eerste levensjaar, of zelfs maar de eerste tien minuten van zijn leven te doorstaan. De echte helden dat zijn zij: de mensen van hier die hiér het werk blijven doen. Hun collega's zijn in Engeland of Zuid-Afrika, waar meer verdiend kan worden. Ook hún kinderen overlijden aan malaria. Ook zij bevallen in een ziekenhuis waar soms geen bloed beschikbaar is voor transfusie.

Onbegrijpelijke wereld

Laatst behandelde ik een oude vrouw. Ze was door haar bloedeigen kleinzoon en zijn vrouw in elkaar geslagen. De reden? Ze verdachten haar van hekserij. Het echtpaar had al jaren geprobeerd een kind te krijgen en toen dat eindelijk gelukt was overleed het vóór het bereiken van het eerste levensjaar. Dat moest oma wel op haar geweten hebben. Kwade machten, zo is het geloof, worden immers vaak aangestuurd door oudere familieleden.

De grootmoeder arriveerde twee dagen na de aanslag doodziek en met heftige buikpijn op de eerste hulp. Ik besloot tot het doen van een buikoperatie en vond een flink gat in de darm, dat ik chirurgisch gesloten heb. Het mocht niet baten. De volgende dag is ze overleden...

Nu hebben de gewaardeerde docenten op Beekvliet me geleerd om altijd na te blijven denken. Ik probeer, gewapend met het daar vergaarde Vernuft, voortdurend om de omstandigheden waarin ik me bevind te begrijpen. Maar hier lukt dat me vaak niet. De mishandeling van deze oude vrouw is slechts één voorbeeld van een situatie die ik nauwelijks kan bevatten.

Vergezicht op Beekvliet

Er ligt een wereld tussen Sint-Michielsgestel en Thyolo. Hoewel de theevelen van een afstand bezien best iets weg hebben van het groene Bossche Broek in mei, hoewel het leven in het dorp trager is dan in de stad die achter het groen ligt, hoewel de mensen ook in Malawi van hun vrouwen en hun kinderen en hun oma's houden, tóch is het bestaan hier heel anders. Voor een buitenstaander als ik - buitenstaanders worden hier overigens warm ontvangen - biedt dat bestaan een nieuwe leeromgeving, zij het dat die omgeving geheel anders is dan de wereld binnen de schoolmuren van het Gestels gymnasium.

Foyer van het ziekenhuis.

Ik kan het eenieder aanraden te trachten deze wereld te ontrafelen. In dat proces leer je veel: over jezelf, over je werk, over waar je vandaan komt. Wellicht dat er leerlingen zijn op het nieuwe Beekvliet die een leven voor zich zien als “dokter in verre landen”. Ik kan niet anders dan docenten aanbevelen dat vergezicht in leerlingen vooral aan te moedigen. Misschien kan de Romereis eens verplaatst worden naar Ouagadougou of Lubumbashi. Of zou dat op teveel weerstand stuiten? Ach nee, zoveel onbegrip zal er vast niet zijn voor een dergelijk plan...

Thomas van den Akker (1997)

Reünie van Cours '68

De eindexamenklas van het klein-seminarie Beekvliet van 1962 hield in oktober een reünie. Een van hen, Jan van Zoest doet verslag.

Cours '68 heeft op 25 oktober 2008 haar tweede reünie in veertig jaar tijd gehouden. Met de naam "Cours '68" bedoelt men aan te duiden de groep mannen, die in 1962 op het groot-seminarie in Haaren begonnen aan het eerste jaar filosofie en die in het jaar 1968 tot priester zouden worden gewijd. De namenlijst van de reünie in 1980 omvatte 48 namen.

Aanleiding voor de reünie was het feit dat het dit jaar veertig jaar geleden is dat Cours '68 werd afgesloten. De meeste mensen van Cours '68 zijn jarenlang intensief – in de periode 1956-1962 - met elkaar opgetrokken als klasgenoten op het klein-seminarie Beekvliet.

In 1968 zijn zes mensen van Cours '68, te weten Toon van Beers, Jan Bekkers, Jan Hurkmans, Jan Plasmans, Jan van Ras en Bart Verreijt – tot priester gewijd.

Cours '68, veertig jaar later bijeen.

Cours 68, toen nog op Beekvliet als vijfde klas, de Poësis.

Zoals bekend vond in de jaren '60 een grote omwenteling plaats in de priesteropleiding. Een aantal mensen ging in 1965 in Nijmegen filosofie en theologie studeren; een aantal ging in 1967, toen "Haaren" als priesteropleiding werd opgeheven, in Tilburg studeren. In de loop van de jaren 1962-1968 stopte een relatief groot aantal om persoonlijke redenen met de priesteropleiding.

Gerard Daamen had het initiatief genomen voor deze reünie, waaraan vijftien mensen hebben deelgenomen: Jan Bekkers, Tonny van de Burgt, Gerard Daamen, Frans Dijkers, Ger van Hoek, Cees van Hulten, Jan Hurkmans, Frans Huijbers, Joop Jans, Theo Maas, Jan van Ras, Theo Spanjers, Bart Verreijt, Jos Verstijnen en Jan van Zoest. Op de oproep voor deze reünie hebben veel meer mensen positief gereageerd, doch een aantal van hen liet weten helaas niet te kunnen op de datum 25 oktober. Gerard heeft in de voorbereidingstijd een beroep mogen doen op Jos Verstijnen, met wie hij het speurwerk naar de huidige adressen heeft verricht.

Niet mag onvermeld blijven, dat Gerard bij zijn poging om zoveel mogelijk mensen te bereiken een aantal malen te horen kreeg, dat de persoon naar wie hij vroeg, reeds overleden was. Negen Coursgenoten zijn inmiddels overleden, te weten: Toon van Beers, Marius van Boxmeer, Huub van Korven, Jan van der Lee, Jan Plasmans, Jan Valks, Ad van de Ven, Jan(Willem) Verhoeven en Hans Willems.

Een aantal om stil van te worden

De reünie vond plaats in Oisterwijk en het was boeiend om de levensloop van eenieder te horen, om met elkaar te discussiëren over de plaats van de kerk en het geloof en om het weerzien – met sommigen na 45 jaar – te vieren. Er is een volgende reünie in 2013 gepland. De door Gerard en Jos uitgekozen locatie was perfect.

Jan van Zoest (1962)

Mijn neus

Een verslag van een enquête, door A. Verdonk uit 1983

Dat ons schoolblad een medium bij uitstek is om gedachten te ventileren, is bekend. Maar dat het Kariljon ook wel eens als een wetenschappelijk blad dienst deed, weten de meeste Beekvlieters waarschijnlijk niet. En dan kan het dus gebeuren, dat bij het doorbladeren van een Kariljon, je ineens op heuse onderzoeksresultaten stuit!

Zo staat in de vierde editie van het Kariljon, uit jaargang 1982-1983, een verrassend onderzoeksverslag van biologieleeraar Toon Verdonk. In een van zijn biologieproefwerken had hij de vraag gesteld: "Waarom zit je neus van voren en niet opzij?"

In onderstaande uiteenzetting kunt u lezen wat de uitkomsten waren van dit semi-wetenschappelijk onderzoek onder enkele tweede klassen uit die tijd.

"Iedereen weet dat er in proefwerken soms merkwaardige uitspraken staan. Dat is maar goed ook, want het houdt bij de corrector de moed er in. Ik heb natuurlijk in de loop van de jaren nu en dan Herbaria aangelegd van de mooiste bloempjes die ik op die manier tegenkwam. Bij voorbeeld:

"Instincten zijn kleine beestjes met 6 poten."

"Na een tijdje worden ze als het ware moe van het voortplanten" (een kolonie bacteriën die niet eindeloos blijft doorgroeien.) Maar een en ander bleef stucwerk. Ik had de behoefte, eens een grootscheepser onderzoek op te zetten. Dus stelde ik onder een proefwerk in de week vóór Carnaval 1983 de vraag:

"Waarom ben je zo blij dat je neus van voren zit en niet opzij?"

In het volgende worden de binnengekomen antwoorden in categorieën weergegeven:

I. Biologisch-gerichte:

Ik ben zo blij dat mijn neus van voren zit en niet opzij, want daar zitten mijn oren en de neus "hoort" (ruikt) van voren. Wie zegt dat ik blij ben dat mijn neus van voren zit? Maar het is toch wel gemakkelijk, dat hij niet opzij zit: Dan zie ik tenminste wat ik ruik. Het is anders zo onhandig om te ruiken. Dan kun je je eigen voetengeur ruiken als je op sokken loopt. Omdat hij dan vóór een oor zit.

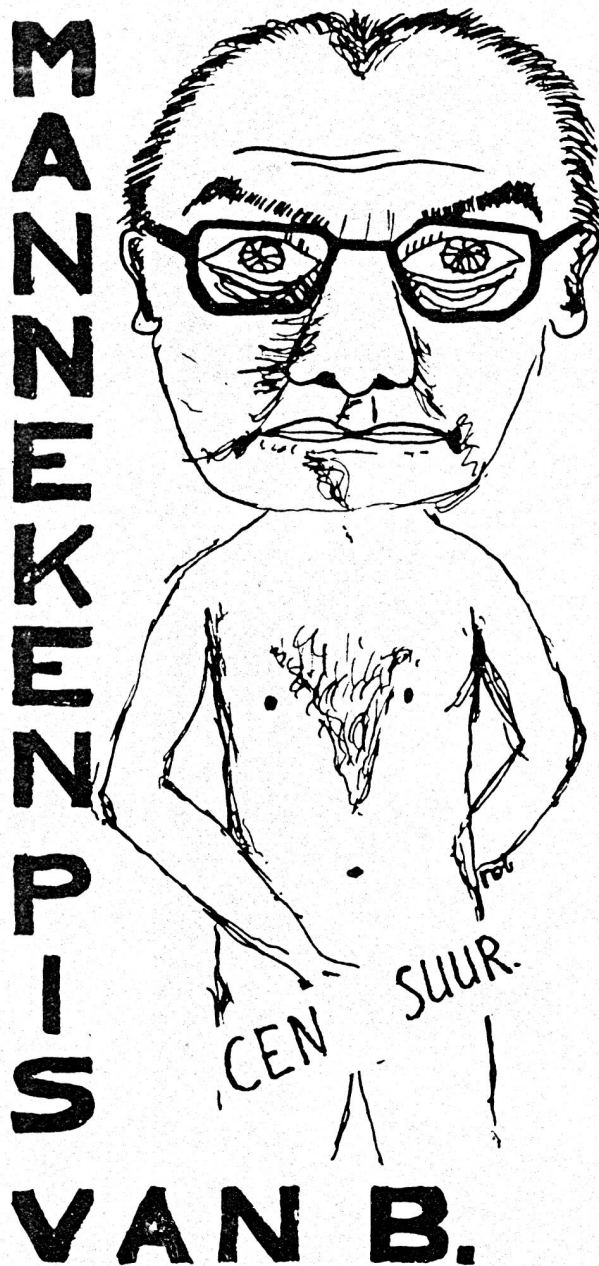
II. Nuttigheids-overwegingen:

Dat ik dan een oor én een neus aan één kant zou hebben. Omdat het zo raar staat als je neus opzij zit, bovendien lastig als je verkouden bent want dan zitten je haren onder de snot....haha.

Anders zie ik niets wanneer ik mijn neus achterna loop. Als je dan tegen de wind in fietst, kom je helemaal niet vooruit. Ik ben toch zo blij dat mijn neus van voren zit en niet opzij, want als hij opzij zat dan moest ik mijn hoofd helemaal draaien als ik mijn

neus in andermans zaken wil steken. En ook als ik eens lekker in mijn neus wil peuteren, moet ik zo'n gekke stand met mijn armen aannemen. Maar het lijkt me ook wel handig, b.v. als ik de wind van voren heb.

Anders kan mijn bril niet op mijn neus staan. Want als ik opzij kijk dan zit mijn neus achter en dan kijk ik met mijn neus wat de ander doet en dan wordt dat als fraude gerekend. Omdat opzij mijn oren al zitten.

*Afbeelding uit het Kariljon, nummer 4
jaargang 1982-1983: illustrator onbekend.*

III. Capricioso:

Kan ik beter scheel kijken.

Ik heb hem liever van voren omdat de leraar(es) hem dan niet meer tussen mijn oren hoeft te zetten. Ik ben zo blij dat mijn neus van voren zit en niet opzij, want dan zie ik hem als ik die humor (nou ja, humor) onderaan het proefwerk lees.

Als U tijd over heeft: Waarom ben je zo blij dat je oren opzij zitten en je neus van voren zit? Ik ben trouwens helemaal niet zo blij dat mijn neus van voren zit.

En een zeer uitvoerige beschouwing: (een soort meditatie) Wat moet ik met twee neuzen doen en één oor, ik heb er al zat en ik kan ze dan niet opeten. Ik houd van neuzen maar aan één heb ik er genoeg. Een neus aan de zijkant en twee oren aan dezelfde kant is ook leuk, maar ik heb hem liever ondersteboven of achterstevoren.

Ik ben blij dat het nog geen Carnaval is, want anders kon ik nog wel meer verwachten. Trouwens: Hoe vind je deze: Als je een neus onder je kin hebt in plaats van op je enkels, wat doe je dan?

IV. Esthetica:

Ik ben zo blij dat mijn neus van voren zit en niet opzij, omdat als hij opzij zat, rook ik niet meteen als ik iets zag. Dan was ik niet zo'n schoonheid als dat ik nu ben (we nemen aan dat ik de enige ben die het zou hebben).

Dan had ik een afgeplat vlak voor op mijn gezicht en kon ik maar heel moeilijk mijn neus achterna lopen. (Dan zou ik opzij moeten lopen en in die richting kan ik moeilijk tegelijk kijken, want dan zou ik mijn hoofd moeten draaien, en dan zou mijn neus van achteren zitten. Ik zou dan dus in een kringetje rond blijven lopen.)

Misschien dat een van mijn oren voorop zou zitten.

(Schrijfster dezes heeft wellicht de Egyptische afbeeldingen bestudeerd, waarop dit soort anatomische merkwaardigheden normaal zijn.)

Als je neus opzij zit dan heb je zo'n raar uitsteeksel aan één kant, en je ruikt meer als je neus in het midden zit. Als hij opzij zat, liep ik voor schut.

V. Cryptische uitspraken:

Anders kan ik met name Verdonk niet horen aankomen.

U moet uw (feest) neus niet in andermans zaken steken. ALAAF (*dit is een primitieve strijdkreet, A.V.*)

P.S. Als ik u was, zou ik eens goed rondkijken: Er staat een paard in de gang. (*Ik neem aan dat geen der surveillanten bedoeld is, A.V.*)

Analyse

Het blijkt dat ook een schijnbaar eenvoudig probleem uitermate complex is. Ook een neus blijkt vele kanten te hebben.

Ik hoop in het bovenstaande een bescheiden bijdrage te hebben geleverd voor nadere studie. Er zal nog zeer veel onderzoek nodig zijn vóór we de neus onder de knie hebben.

Tot slot nog twee bloempkens uit mijn Herbarium: “Een combinatie van deze feiten kan vreemde dingen teweeg brengen”. Dat dacht ik ook. “De dinosauriërs zijn uitgestorven, ook al hadden ze een grote bek.”

Met dank aan de leerlingen van de klassen 2-A, 2-B en 2-C, die dit onderzoek hebben mogelijk gemaakt.”

Mirjan Boot-de Werd (1988)

Personalia

Geboren

Op 16 juli is geboren Tjerk, zoon van Ilse Jansma (1994) en Pim Bongers.

Op 13 augustus is geboren Sam, zoon van Marieke van Rijnsoever (1993) en Diego von Geldern en kleinzoon van Jan van Rijnsoever, oud-conrector van Gymnasium Beekvliet (overleden 28 mei 2006).

Op 17 september is geboren Teun, zoon van Irma van Raaij (docente biologie) en Jan van den Hurk

Op 20 september is geboren Loek, zoon van Marc Huijbregts (docent nederlands en afdelingscoördinator klas 2 en 3) en Mieke Derks.

Op 7 november is geboren Anina Louise, dochter van Jan en Lindsay Robertson. Lindsay is als docente engels verbonden aan Gymnasium Beekvliet.

Overleden

Op 3 juli is op 21-jarige leeftijd overleden Teun Verhagen, examenjaar 2004.

Op 11 november is Hanneke Janssen (2000) na een ongeval overleden in Nijmegen.

Afgestudeerd

George Sips (2000) is afgestudeerd als arts aan de medische faculteit van de RU in Groningen.

In september behaalde Chantal Strik (2004) haar masters nederlands aan de Radboud Universiteit te Nijmegen.

Gepromoveerd

Op 8 december promoveert Carlijn Buis (1997) aan de Rijks Universiteit te Groningen tot doctor in de medische wetenschappen op een proefschrift getiteld: "Molecular and biochemical mechanisms of bile duct injury after liver transplantation".

Wijding

Stefan Schevers (1994) is op 8 november tot diaken gewijd in de Sint Jan in Den Bosch. Hij werkte als stagiair in Bergeijk.

Afscheid

Per 1 oktober nam Yvonne Iommen na 14 jaar afscheid van Gymnasium Beekvliet als lerares Frans en afdelingscoördinator van de brugklas. Zij wordt conrector op het Gertrudis Lyceum in Roosendaal.

Op 31 oktober nam Peter van Overbruggen (1967) afscheid als conractor van het Augustinianum in Eindhoven ,waaraan hij 35 jaar verbonden was. Peter is sinds jaar en dag actief als redactievoorzitter van Tempora Nostra.

Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse Iuvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, sponsors en op Beekvliet.

Bijdragen, liefst in Word, kunt U per e-mail sturen naar het redactieadres.

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in april 2009. De kopij daarvoor dient voor 1 maart 2009 binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Kees Quinten (1967), Jan Lurinks (1952), Tjeu van Ras (1969) (eindredactie), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter), Mirjan Boot – de Werd (1988) en Gerard Staals.

Redactieadres:

Tempora Nostra, p/a Tjeu van Ras, Kerkakkers 9, 5411 TN Zeeland.

e-mail: tjeuvanras@hetnet.nl

Opmaak/vormgeving : Studio Blik, Jacqueline Hafkenscheid, Ruwenbergstraat 12a Sint-Michielsgestel
Oplage: 750

Antwoordcoupon

- Ik ben verhuisd naar onderstaand adres:
- Ik wil lid worden en machtig Nunc Meminisse Iuvat:

Machtiging

Ondergetekende verleent hierbij tot wederopzegging machtiging aan:
Reünistenvereniging Nunc Meminisse Iuvat om per jaar een bedrag van
€12,50 af te schrijven van Bankrekening: _____ of
Postrekening: _____ ten name van:

Naam: _____

Adres: _____

Postcode: _____ Woonplaats: _____

Telefoon: _____ Examenjaar: _____

Studierichting: _____ Beroep: _____

Wegens contributie NMI

Datum

Plaats

Handtekening

Opsturen naar: Penningmeester Reünistenvereniging NMI
Postbus 31, 5270 AA Sint-Michielsgestel

